

*Знање хемијско нужно је сваком човеку, јер
свакога тренутка у животу нашем на
хемијске појаве наилазимо, па ће нам без
знања хемијског остати мистериозне;
и сам живот наш друго није, до продукт
неких физичких и хемијских појава,
па и тога ради, да би свеснији били свога
живота, нужно нам је знање хемијско.“*

Симо Лозанић (1847-1935)

Симо Лозанић је наш најзначајнији хемичар.

Припада знаменитим личностима с краја 19. и почетка 20.века које су оставиле значајан траг у нашој и европској науци.

Рођен је 24.фебруара 1847.године у Београду.

По завршетку основне школе , гимназије и правног факултета у Београду уписао је студије педагогије у Цириху. Тамо је слушао предавања из природних наука и похађао различите курсеве да би се постепено определио за хемију. Једну школску годину провео је у лабораторији чувеног хемичара Вислиценуса. Затим прелази у Берлин, где учи хемију код професора Хофмана, творца модерне органске хемије и тада почиње да се бави науком.

По повратку у Београд ради као професор хемије и хемијске технологије на Катедри за хемију Велике школе. За кратко време извршио је радикалне промене у настави.

Лабораторијске вежбе постају саставни део хемијског образовања, а лабораторија се проширује и опрема савременом опремом.

Написао је модерне уџбенике из органске и неорганске хемије. Они спадају међу прве уџбенике у Европи који садрже структурну теорију, нову класификацију елемената и органских једињења, као и нову номенклатуру. Свако ново издање уџбеника допуњавао је новим чињеницама. Међу првима, ван територије ондашње Русије, у уџбенику помиње Менделејејев периодни систем елемената.

Бавио се и научним радом, из органске хемије и електрохемије а највише електросинтезама. Бавио се и истраживањем природног богатства земље, анализирао руде, минерале, минералне воде и земљиште.

Као једини хемичар у Србији морао је да врши анализе за различита министарства и установе, па је између осталог био и „државни испитивач руда и лажног новца“. Вршио је и анализе материјала за ратне потребе, попут постојаности боје за војничке униформе, барута, хлеба и брашна за војску...

Једно време био је министар привреде, радио на доношењу многих закона и залагао се за примену вештачких ђубрива у пољопривреди.

Учествовао је у свим ратовима свог времена: српско-турским, балканским и Првом светском рату.

За свој патриотизам, љубав према народу и отаџбини, али и за јавни и политички рад, одликован је бројним медаљама.

Умро је 7.јуна 1935.године у Београду.

На опроштајном венцу Академије наука написане су речи:

Раднику без споредника и првome витезу наше науке.

Сими Лозанићу, највећем српском хемичару, посвећен је Музеј хемије који је отворен 21.октобра 2002.године на Хемијском факултету Универзитета у Београду.

Једна улица у Београду, на Дедињу, носи његово име.